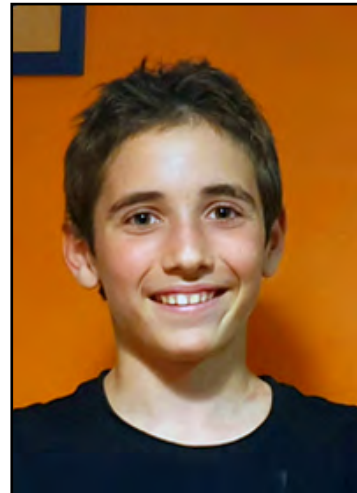

Joanes Arrese Barandiaran

Emaila • 3 aipamena

Kaixo ! Joanes naiz, 11 urteko mutil beasaindarra. Alkartasuna Lizeoan ikasten dut 5A gelan, eta nire adineko mutil gehienei bezela futbolean eta play-ean jolastea asko gustatzen zait, hala ere gehien gustatzen zaidana lagunekin egotea eta jolastea da. Eneko nire irakasleak saria irabazi nuela esan zidanean poz-pozik jarri nintzen, berari nire ipuia asko gustatu zitzaiola esan zidan, ea zuek ere gustoko duzuen...

ZUGARRAMURDIKO AKELARREAN

Kontatu behar dizuedan istorioa orain dela bi urte gertatu zen, hemendik ez oso urruti...

Nire familia eta ni asteburu bat pasatzera joan ginen Baztanera, eta nire aiton-amonak oso gustura zeuden bidaiarekin.

Autokarabanan geundela nire aitak Zugarramurdiko kobazuloetara joatea proposatu zuen, denak ados zeuden baina ni beti bezala kexatu egin nintzen, nire aitak eta amak esaten duten bezala kexati xamarra bainaiz. Egia esan kobazuloak, sorginak eta beraien inguruko istorioak ez zidaten gehiegi erakartzen, nik nahiago nuen nire bideokonsolarekin autokarabanan jolasten geratu, baina bidai horretan gertatu zitzaidanarekin gauzak aldatu ziren. Den-denak kobazulora joateko irrikatan zeuden, azkenean etsi egin nuen eta hurrengo egunean Zugarramurdiko kobak ezagutzera joatea erabaki genuen. Zugarramurdi bidean, nire aita Googelen sartu eta akelarreei buruz irakurtzen hasi zen. Aspaldi koba horietan sorginak suaren inguruan elkartzen zirela esan zigun, sorginkeriak eta dantzak egiten.

Azkenean iritsi ginen kobazulora, oso handia zen eta bertan galtzea oso erreza zirudien. Bat-batean sagu-zahar txikitxo bat aurkitu nuen, eta noski, bere atzetik joan nintzen. Sagu-zaharrari jarraitzen ari nintzela estropuz egin eta putzu batetara erori nintzen, handik ateratzean ohartu nintzen kobazuloan nengoela baina...zerbait desberdina zen, nire familia ez nuen inondik inora ikusten. Kobaren kanpotik oihu eta algara pila bat entzuten ziren, oihuak nondik zetozen ikustera nindoala atzetik segika norbait nuela ohartu nintzen, atzera begiratu eta harri baten atzean ezkutatuta neskatala bat zegoela, ikusi nuen.

- Kaixo! Nor zara? – galdetu nion.
- Maritxu naiz, Maritxu sorgintxo – erantzun zidan.
- Zer? Sorgina zarela?

- Bai, nire ikastetxeko sorginik azkarrena naizela esaten didate ...
- Bainaana, sorginak ipuinetan bakarrik existitzen dira...
- Bai zera! Sorginak existitzen ez badira nolatan egin dezaket nik hau?

Maritxuk begiak itxi eta bat -batean hitz arraro batzuk esaten hasi zen;

- Txerriaren ipurdi! Txoriaren moko! Txerriaren ipurdi txoriaren moko, ipuinetako istorioak egin benetakoo!!

Halako batean harri handi-handi bat eskuz ukitu gabe hegaka hasi zen...

- Nola egin duzu hori? -galdetu nion.
- Aaahh!! Sorginen sekretuak dira horiek! - esan zidan irribarre txiki batekin.

Eta orduan oihiak eta algarak berriro entzun genituen. Maritxuri oihi horiek zer ziren galdetu nion, eta berak sorgin helduen akelarreak zirela esan zidan eta gertutik ikustera joan ginen.

Akelarrean sorgin askok hartzen zuten parte eta erdi-erdian eltze erraldoi bat zegoen. Oso bitxia zen ontzi hori eta Maritxuk bertan edabe magikoak egiten zituztela argitu zidan. Orduan ideia bat eduki nuen, Maritxuri esanez gero azterketa guztietan hamar bat ateratzen lagunduko zidan edabe bat egiteko eskatu nion. Hamar minutu pentsakor egon ondoren, bere amonari liburu bat eskatzera joan ginen, liburu horretan edabe guztien errezetak agertzen baitziren.

Orduan Maritxu eltzearen ondoan jarri eta bere hitz magikoak esaten hasi zen berriro ere:

- Txerriaren ipurdi, txorien moko! Txerriaren ipurdi txorien moko ipuinetako istorioak egin benetako!!!

Edabea prest zegoen, horrekin izugarri nota onak aterako nituen. Bat-batean eltze handitik su asko atera eta haizeak niregana ekarri zuen, suaren beroak begiak ixtea behartu zidalarik. Begiak irekitzea lortu nuenean nire autokarabanan nengoan, nere ohean etzanda, nire aitonaren harridura aurpegia ikusi nuen, niri begira, eta berak esan zidan buruan kolpe bat hartu nuela eta besoetan autokarabanara eraman nindutela.

Ez dakit zer gertatu zen baina eskua prakako poltsikoan sartzean pote txiki bat nuela ohartu nintzen, bertan Maritxuk egindako edabea zegoelarik. Pentsatu dezakezuen bezala, hurrengo azterketa egunean azterketa egin baino lehenago edabearen tantotxo bat edan nuen... ezetz asmatu zer atera nuen azterketan?? Hamar bat!! Maritxuren edabeak oso ondo funtzionatu zuen.

Orditik aurrera, Beasaingo jaietako ostiralean udaletxeko balkoitik Mariren jaitziera ikusten dudak bakoitzean nire lagun Maritxu sorgina gogoratzen dut eta berarekin bizitako abentura.

Eta hau hala bazan edo ez bazan, sar dadila kalabazan eta irten dadila gure herriko plazan!!